

доха при шивача и поржчаха за Кжда сукманче. Дафинкината майка ѝ уши нова ризка. Политѣ, ржжавитѣ и пазвичката ѝ изве- за съ пѣстри цвѣтенца.

Когато великденската камбана се разнесе въ нощната тишина, лазарки- тѣ отново се събраха у Дафинкини, взеха подарѣ- цитѣ и ги отнесоха на Кжда.

Тя се премѣни и отъ радост силно стискаше рж- цетѣ на другаркиѣ си.

Дѣдо ѝ не знаеше, какъ да имъ се отблагодари. Милваше ги по главицитѣ, галѣше ги по бузичкитѣ и

бършеше съ загорѣла дланъ сълзитѣ си.

Веса Паспалѣва

КАКЪ ЖЕЛАЯ!

Какъ желая, Боже мили,
Да ме сторишъ леко пиле,
Та да литна нанагоре
Въ ясно-синитѣ простори!
Да погледамъ отъ високо
Нашата земя широка —
Дивни Пиринъ азъ да зърна,
Роба съ погледъ да прегърна!
Добруджа да видя мила
И морето, какъ съсъ сила
Въ нейний брѣгъ се бѣсно бие.
Друго робство да измие...
Боже, ти стори ме пиле,
Менъ да зърнатъ братя мили,
Та въ сждбата имъ ужасна
Катъ надежда азъ да блѣсна.

Куманъ Митевъ